

Per trein dwars door Australië

Comfortabel reizen door een meedogenloos landschap: dat kan met de Indian Pacific, die twee oceanen met elkaar verbindt en daarbij een heel continent doorkruist. Onderweg: goudzoekers, spookstadjes, wildwesttaferelen, wijngebieden, bergen en een eindeloze rode woestijn.

In het Exchange Hotel in Kalgoorlie weet je dat je echt in het wilde westen van Australië bent. Dat zit hem niet in de eerste plaats in de rauwe types aan de bar, maar vooral in de skimpy's achter de bar. Skimpy betekent letterlijk 'karig, schaars' en dat is precies zoals de barmeisjes, die met deze term worden aangeduid, gekleed zijn.

Skimpy's horen bij Kalgoorlie, net als goudzoekers, avonturiers, bier en de woestijn. Het stadje ligt op de rand van de Nullarbor Plain, een vlakte die zo droog en onherbergzaam is dat geen boom er wil groeien. Vandaar de naam. Het is de laatste outpost voor de wildernis en er heerst dan ook een gepaste frontier-stemming. De meeste bewoners zijn mijnwerkers, actief bij een van de mijnmaatschappijen die een concessie hebben om naar goud te mogen graven.

Eind negentiende eeuw werd er voor het eerst goud gevonden in Western Australia. Het bleek te gaan om enkele van de rijkste goudvelden ter wereld en de onvermijdelijke goldrush deed plaatsjes als Kalgoorlie ontstaan. Het gemakkelijk winbare oppervlaktegoud is inmiddels wel verdwenen, al zwerven er in het gebied nog genoeg gelukszoekers met een metaaldetector rond. Maar het 'echte' werk geschiedt met reusachtige machines in gigantische open mijnschachten.

Dankzij zijn wild-westimago is Kalgoorlie de populairste stop van de Indian Pacific Express, de trein die zijn naam dankt aan de twee oceanen die hij verbindt, en die van Perth naar Sydney voert en vice versa. Het is een afstand van 3960 km en de trein doet er ongeveer drie etmalen over. Dat komt neer >

“Abusievelijk achterblijvende passagiers zouden het woeste landschap dat we nu tegemoet rijden niet overleven. Het is er te heet, te droog en er is geen voedsel”

> op een gemiddelde snelheid van 55 km per uur. Niet erg snel, maar de Indian Pacific rijdt over een eenbaans spoortraject en wordt onderweg talloze malen op zijsporen gerangeerd om de weg vrij te maken voor passerende en tegemoetkomende goederentreinen. En eenmaal, ongeveer ter hoogte van Port Augusta, voor een passagierstrein: de andere Indian Pacific, die vanaf de overzijde van het continent is vertrokken.

Afhankelijk van of je oost- dan wel westwaarts rijdt, is Kalgoorlie de eerste of de een-na-laatste stop. In mijn geval – ik reis van Perth naar Sydney – is het de eerste. De trein blijft ruim drie uur staan, zodat passagiers een *whistle stop tour* door

het stadje kunnen maken. De reis enkele dagen onderbreken en daarna de volgende Indian Pacific nemen kan ook.

Kangoeroesteaks

Eerder op de dag kondigde treinmanager David Goodwin tijdens een welkomstborrel in restauratierijtuig Queen Adelaide aan dat de trein gedurende het doorkruisen van Australië ‘een volledig zelfvoorzienende onderneming’ zal zijn. Buiten de officiële stops zullen de treindeuren steeds hermetisch gesloten blijven. “Abusievelijk achterblijvende passagiers zouden het woeste landschap dat we nu tegemoet rijden niet overleven. Het is er te heet, te droog en er is geen

voedsel.” De passagiers van de Indian Pacific vormen een gevarieerd gezelschap: Australiërs, Noord-Amerikanen en West-Europeaanen.

Na de stop in Kalgoorlie rijdt de trein verder de woestijn in. Het landschap, aanvankelijk gekenmerkt door graanvelden, is rood en kaal geworden. Pas overmorgen, ter hoogte van de wijngebieden rond Adelaide, wordt het weer groen en grazig om vervolgens opnieuw woestijnachtig te worden en ten slotte, op de ochtend van de vierde reisdag, bergachtig. Jawel, het Australische landschap is gevarieerd, maar neemt er wel de tijd voor.

Gedurende de reis heb ik de beschikking over een privécabine van ongeveer 2 bij 1 meter, die een tot bed uitklapbare bank bevat, een uitklapbaar tafeltje, verrassend veel bagageruimte en overall ingenieuze kleine kastjes. Een deur biedt toegang tot mijn eigen badkamer met uitklapbare wastafel, douche en toilet. Via de intercom klinkt Radio Indian Pacific, die afwisselend muziek en informatie over de trein en de omgeving te horen geeft.

De volgende ochtend constateer ik tevreden dat het Queen Adelaide Restau-

rant niet alleen mooie kangoeroesteaks serveert, zoals gisteren bij het diner, maar ook voorbeeldig gepocheerde eieren.

Veel later dan gepland rijden we Cook binnen. Tot 1998 was Cook een ‘echt’ dorpje, compleet met school, winkel, golfcourse en bush-hospitaal, inclusief verpleegkundige. Alles stond er in het teken van de dienstverlening aan de goederentreinen, maar toen de Southern Railway Company en andere bedrijven besloten dat deze werkwijze niet langer rendabel was, werd de bevolking geëvacueerd. Tegenwoordig maakt Cook, dat nog vier inwoners telt, een mistroostige indruk. ‘If you’re crook, come to Cook’, luidt een graffiti-tekst op een stuk beton vlak bij het sjofele souvenirwinkeltje. ‘Our hospital needs your support. Get sick’, meldt een andere.

Verhalen

In de Outback Explorer Lounge hoor ik het verhaal van Ziggy, de man die tot voor een paar jaar in zijn eentje midden in de woestijn nabij Barton woonde, een plek die niet meer is dan een naam op

de landkaart. Vroeger werkte hij bij de spoorwegen. Na zijn pensioen pakte hij alles wat hij had in een kruiwagen, liep tot hij erbij neerviel en bouwde daar een provisorisch onderkomen. Daar leefde hij ruim twintig jaar in eenzaamheid, enkel met zijn honden en jachtgeweren.

Nog meer verhalen. Over ongelukken, de Flying Doctors, tragisch mislukte oost-westcrossings, krankzinnig hoge temperaturen. Dat is de Indian Pacific: kleurrijke, dikwijls dramatische verhalen over het harde Australische land, airco-gekoeld aangehoord in comfortabele fauteuils, tussen de driegangenmenu’s door. Verveling krijgt geen kans.

De laatste etappe van de treinreis voert door de Blue Mountains. Met een koffie in de hand genieten we van het landschap, dat door regen en mistflarden iets geheimzinnigs krijgt. Natuurlijk hebben we vertragen: we zullen niet om kwart over tien ‘s morgens in Sydney aankomen, maar pas tegen half een ‘s middags. Niemand die erom maalt. Sydney is een schitterende stad, geen mens die dat bestrijdt. Maar bij de Indian Pacific gaat het om de reis, niet om de bestemming. <

QualityTime

Waar?

VvAA QualityTime biedt niet alleen de complete reis per Indian Pacific, maar heeft – samen met trainspecialist Incento – ook arrangementen samengesteld rond drie deeltrajecten. Het eerste voert van Sydney naar Adelaide; het tweede draait om de steden Sydney, Melbourne en Adelaide, en het derde arrangement beslaat het traject Perth - Adelaide. Tip: combineer zo’n traject met uw (individuele) rondreis per auto door Australië. Prijs vanaf € 1410,- p.p. voor 7-daagse treinreis, inclusief een of meerdere excursies. Meer info & boekingen www.vvaa.nl/qualitytime.